WIKIPEDIA

Lingua arabe

Le **arabe** es un lingua semitic, como le arameo, le hebreo, le akkadiano, le maltese e altere linguas similar. Illo es lingua official in vinti-tres paises, assi como tamben in le Nationes Unite. Illo es tamben le lingua liturgic del Islam.

Se nomina "lingua arabe" tanto le varietate standard como le numerose varietates local, usualmente appelate dialectos, ben que alcunes son tanto differente que pote arrivar a esser incomprensibile inter se. Le denomination de iste lingua in le propie lingua arabe es *al-`arabiyya* (*le (lingua) arabe*), nonobstante in alcun dialectos como le egyptiano se denomina *`arabī* (in genere masculin).

Lingua arabe	
Nomine native:	اللُّغَة العَرَبِيّة
instantia de:	lingua[*], macrolanguage[*], lingua moderne[*]
subclasse de:	Linguas semitic

Personas:	315 421 300
Scriptura:	Alphabeto arabe
Phylogenese:	
Statuto official	
Regulate per:	[[Academy of the Arabic Language in Cairo, Arab Academy of Damascus, Supreme Council of the Arabic language in Algeria, Arabic Language International Council, Academy of the Arabic Language in Israel, Iraqi Academy of Sciences, Tunisian Academy of Sciences, Jordan Academy of Arabic]]
Codices de position	
ISO 639-1	ar
ISO 639-2	ara
ISO 639-3	ara (http://www-01.sil.org/iso639-

Contento

Classification

Pertine al rama semitic del trunco camito-semitic. Es le lingua semitic le plus archaic, isto es, plus affin al semitico primitive que le lingua parlate de hodie. Es lingua litterari desde le seculo VI e lingua lithurgic del musulmanes desde le seculo VII.

Le forma litterari se appella in arabe *al-luga al-Fuṣḥà* ("le lingua plus eloquente") e include le arabe antique del poesia preislamic, e del Coran e le litteratura classic e le arabe standard moderne, utilisate in le litteratura contemporanee e le medios de communication. Le formas dialectal recipe le nomine generic de *al-luga al-`ammiyya" ("le lingua general"). Existe formas intermediari inter un e altere.*

Phonologia e scriptura

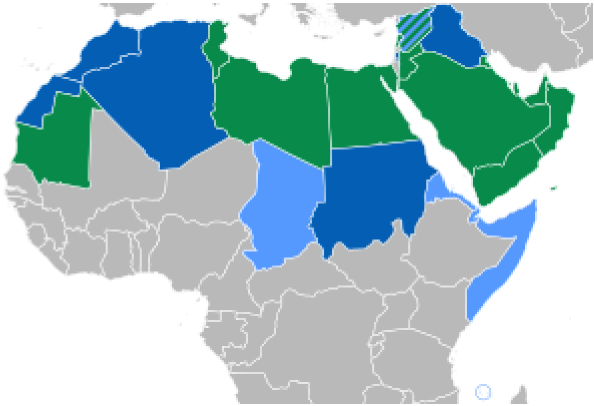
Le arabe utilisa un systema de scriptura proprie que se scribe de dextra a sinistra, uniente le litteras inter se, de modo que cata littera pote haber usque quatro formas, secundo si scripte isolate, al principio, in medio o al final del parola.

Salvo rar exceptiones, a cata graphema corresponde un phonema, isto es, a pena existe litteras mute, litteras omittite, ni litteras que in determinate positiones, o unite a alteres, ha un valor distincte del valor principal. Le exceptiones se sole deber al tradition religiose.

In le linguas arabe parlate alcun litteras ha valores differente, secundo region, que in arabe classic. In general, iste particularitates local de pronunciation se mantene quando le parlante utilisa le arabe standard.

In arabe non existe le litteras majuscule. Il habeva un tentativa de introducer los in le annos 20, ma non se realisava. Date que le nomines proprie arabe sole haber significato, a vices, pro evitar confusiones, illos se inserra inter parentheses o virgulettas.

	3/documentation.asp?id=ara)
Glottolog	arab1395 (http://glottolog.org/resource/languoid/id/arab1395)
Linguasphere	12-AAC (http://www.hortensj-garden.org/index.php?tnc=1&tr=lsr&nid=12-AAC)
IETF ID	ar
Wikimedia ID	ar (https://ar.wikipedia.org)

Commons:	Arabic language
categoria principal:	Categoria:Lingua arabe

Le arabe ha incorporate (e adaptate in alcun casos) le signos de punctuation del linguas europee: le puncto, le virgula (،), le puncto e virgula (؛), le interrogation (؟), etc. Le punctos suspensive sole esser duo e non tres.

Vide: Alphabeto arabe

Description phonematic e allophonic

In le quadro sequente se monstra le phonemas: le prime linea le valor in API, le secunde su transcription plus habitual in le campo del studios arabe e le tertie le character arabe correspondente.

	Bilab.	Labio-dent.	Dent.	Alveol.	Post-alveol.	Palat.	Vel.	Uvul.	Faring.	Glot.
Occlusive	[b]		[t̪] ~ [d̪]				[k]	[q]		[ʔ]
	b		t ~ d				k	q		ʾ
	ب		ت ~ د				ك	ق		ء
Nasales	[m]		[n̪]							
	m		*n*							
	م		ن							
Fricative		[f]	[θ] ~ [ð]	[s] ~ [z]	[ʃ]		[x] ~ [ɣ]		[ħ]	[h]
		f	ṯ ~ ḏ	s ~ z	š		j o ḫ ~ ġ		ḥ	h
		ف	ث ~ ذ	س ~ ز	ش				ح	ه

							خ ~ غ	
Africate					[ʤ]			
					ǧ o ŷ			
					ج			
Vibrante				[r]				
				r				
				ر				
Aspirante						[j]	([w])	
						y	w	
						ي	و	
Lateral					[l]			
					l			
					ل			

Árabe		Transcripción	
ا	أَلِف	a	ʾalif
ب	بَاء	b	bāʾ
ت	تَاء	t	tāʾ
ث	ثَاء	ṯ	ṯāʾ
ج	جِيم	ǧ	ǧīm
ح	حَاء	ḥ	ḥāʾ
خ	خَاء	ḫ	ḫāʾ
د	دَال	d	dāl
ذ	ذَال	ḏ	ḏāl
ر	رَاء	r	rāʾ
ز	زَاي	z	zāy
س	سِين	s	sīn
ش	شِين	š	šīn
ص	صَاد	ṣ	ṣād
ض	ضَاد	ḍ	ḍād
ط	طَاء	ṭ	ṭāʾ
ظ	ظَاء	ẓ	ẓāʾ
ع	عَين	ʿ	ʿayn
غ	غَين	ġ	ġayn
ف	فَاء	f	fāʾ
ق	قَاف	q	qāf
ك	كَاف	k	kāf
ل	لَام	l	lām
م	مِيم	m	mīm
ن	نُون	n	nūn
ه	هَاء	h	hāʾ
و	وَاو	w	wāw
ي	يَاء	y	yāʾ

(consonantes obstruente: occlusive, fricative (sibilante e non sibilante); consonantes

non obstruente: liquide (lateral e vibrante) e approximante; vocales) (variation allophonic, archiphonemas)

Morphosyntaxis

Radices e formas

Como le resto del linguas semitic, le morphologia del arabe se basa in le principio del **radices** (جذر) e del **formas** o **pesos** (وزن). Le radice es le majoritate del vices trilittere, isto es, formate per tres consonantes, e ha un significato general. Le forma es un paradigma de flexion del radice que frequentemente contine tamben in se mesme un significato. Per exemplo, le union del forma verbal **istaf3ala** (mandar facer) con le radice KTB (scriber) da le verbo *istaKTaBa* (dictar, o mandar que se scribe o facer scriber); con JDM (servir) da *istaJDaMa* (utilisar, o facer servir); con NZL (descender) da *istaNZaLa* (inspirar se, o "facer descender" le inspiration). Altere exemplos de paradigmas con le radice كتب KTB:

```
* كتب  KaTaBa: ille scribeva
* اِكتتب  iKtaTaBa: ille se inscribeva
* كتاب  KiTāB: libro
* كاتبة  KāTiBa: scriptora
* مكتبة  maKTaBa: bibliotheca
* مكتب  miKTaB: machina a scriber
```

```
* اكتب  uKTuB!: scribe!
* تكتبون taKTuBūna: vos scribe
```

etc.

Multe vices es possibile divinar le significato de un parola non cognoscite uniente le significatos de su radice e de su paradigma. Altere vices non es possibile. Per exemplo, le parola "zāhir" combina un radice de significato "se vide" con un paradigma de significato "lo que", e isto nos permitte conjecturar que le parola ha le significato "lo que se vide" o "visibile". Iste parola de facto ha iste significato. Ma in addition ha un altere, "suburbios", que nos non poterea haber "divinate" de iste maniera.

Le existentia de paradigmas fixe adjuta multo a deducer le vocales de un parola. Isto permitte "divinar" le vocalisation de parolas que nos ha vidite scripte e nunquam ha audite pronunciar.

Per exemplo, 99 de cata cento del parolas que ha un forma scripte del typo 12ā3 (ubi le numeros corresponde al consonantes del radice) se vocalisa 1i2ā3: kitāb, kifāh, himār, kibār, etc. Tamen, le procedimento non es secur: le parola scripte "dhāb" ("ir") se lege "dahāb" e es un inter cento. Como resultato, qui ha apprendite iste parola legente (e non audiente lo pronunciar in un recitation del Coran) lo pronunciara "dihāb" per analogia con le altere 99 parolas. Secundo le expertos native, que tende a considerare le arabe como un lingua parlate, "dihāb" es mal árabe, e "dahāb" es le unic forma correcte. Secundo le expertos occidental, pro qui le arabe es un lingua scripte e le detalios de pronunciation es secundari, le supposite "error" es tanto extendite que illo debe esser considerate "correcte arabe standard".

Le arabe classic ha plus formas de parolas que le arabes colloquial. Frequentemente multes del significatos original del formas se ha perdite, non assi les del radices. Le dictionarios arabe organisa le parolas per radices, e intra cata radice le parolas derivate per grado de complexitate. Illo suppone le necessitate de cognoscer le radice pro cercar le parola, lo que non es semper facile proque il ha radices irregular.

Genere

Le arabe ha duo generes: masculin e feminin.

Generalmente es feminin le parolas que "ha forma de feminino", es a dicer, le singulares que fini in ة, اء o ى (âh, ah, â, tote iste terminationes sona approximatemente como le *a* in interlingua), e es masculin les que non ha iste terminationes.

Le majoritate del exceptiones a iste regula es feminin sin termination de feminino. Inter illos:

- Les que se refere a esseres de sexo feminin: أم *umm* (matre); فرس *faras* (cavalla); مريم *Maryam* (Maria, nomine proprie).
- Le nomines de ventos
- Les que pote per analogia esser considerate fontes de vita e alteres relationate con illos: شمس *šams* (sol); نور *nūr* (luce); نار *nâr* (foco); رحم *raḥm* (utero); أرض *arḍ* (terra).
- Le nomines del partes del corpore par in numero: يد *yad* (mano); عين *`ayn* (oculo).
- Alteres per le uso: قوس *qaws* (arco) بئر *bi'r* (puteo), طريق *ṭarīq* (cammino).

Es multo infrequente que un parola con termination de feminino sia masculin. Es le caso del numerales tres a dece in masculin, e del parola خليفة *jalīfa* (califa).

Le feminino singular del esseres animate quasi semper se forma addente le termination ة (ah) al masculino: كاتب *kātib* (scriptor) > كاتبة *kātiba* (scriptora); مستخدم *mustajdim* (usator) > مستخدمة *mustajdima* (usatora); صحراوي *ṣaḥarāwī* (saharaui) > صحراوية *ṣaḥarāwiyya*, etc. Naturalmente, il ha exceptiones; le feminino de al'asad (leon) es labu'ah (leona).

Tote le plurales de esseres inanimate conta como feminino singular a effectos de concordantia: "montes alte" se dice "jibâl 3âliyah", con le adjectivo 3âlî in feminino singular. Tamen, al contar "tres montes", le numero tres prende le genere que ha le parola "jabal" en singular.

Alcun parolas ha ambe generes.